

Søren søgte nu en køber til skibet, da alle hans forsøg på at finde betalt arbejde stadigvæk forblev negative. For sine sidste sparepenge købte han „Transportcentralen“, egentlig en budcentral, men ud over fem trehjulede og seks tohjulede cykler havde den også en to tons Opel Blitz lastvogn og en japansk motorcykel med kassesidevogn. Han måtte derfor søge om et næringsbrev som vognmand. Dette fik han den 8. maj, tre måneder efter sin hjemkomst til Danmark. På dette tidspunkt havde næsten alle vejens beboere, især børnene og deres mødre, accepteret „den franske dame“. Det begyndte med, at en fireårig pige, Karin, ringede på døren, og da Jenny åbnede døren, spurgte hun: „Må jeg tisse hos dig?“

Hun hjalp den lille pige, gav hende et kram og et bolsje. Moderen, som måske også var lidt nysgerrig, kom for at undskylde pigens adfærd. Hun faldt for Jennys varme optræden og talte om denne til andre naboer og om, hvor ordentligt og renligt huset var holdt. Slagteren, kolonialhandleren og bageren, som havde deres forretninger på Brandstrupvej, nogle hundrede meter fra villaen, var glade for deres udenlandske kunde og hjalp hende med at lære de danske ord på de varer, hun pegede på, og som hun ønskede at købe. Hun forstod så godt at få alle til at le, ikke af hende, men sammen med hende. Hun er en fin dame, tænkte de, og behandlede hende som sådan. Hun gjorde gode fremskridt med det danske, hjulpet af den tidligere omtalte maler og hans halv voksnede datter, som hun kom til at holde meget af. Nabokonen i villaen til venstre talte godt engelsk og hjalp Jenny med råd og dåd. Dansk madlavning, de bedste forretninger i Århus osv. De kom en del sammen i hjemmene og kunne kalde på hinanden over hækken, der skilte de to grunde. Naboens lille dreng, Carl, fire år gammel, lavede et hul i hækken og krøb igennem det, når han ville besøge Jenny. Når han

kunne lide lugten af maden, hun lavede, sagde han: „Mor sagde, jeg godt måtte spise hos dig“.

På grunden til højre for villaen var to murere i deres fritid ved at færdiggøre deres egen dobbeltvilla, og også de og deres koner og børn blev gode bekendte og den ene familie venner på livstid. På den modsatte side af vejen boede en skomager med sin kone og datter. Han var lidt handicappet, men havde sin forretning i villaen og var en dygtig fagmand. Hans kone havde en god stilling i tøjbranchen og var meget vellidt på vejen. Søren syntes ofte, at hendes væsen meget lignede hans mors.

På vejen sagde man: „Nå, ham den franske dames mand“, men Søren var stolt af sin kone.

På Mors Dag gav Søren Jenny en tre måneder gammel schæferhvalp. Den havde en god stamtavle, men mere vigtigt var, at det var en sund og allerede godt udviklet hund. Jenny blev glad for sin gave. Den blev hurtigt stuevant og lærte at adlyde nemme ordrer. Da den var seks måneder gammel blev Kiddie, som den hed, „professionelt“ trænet i Århus Schæferklub. Der lærte Søren en del om hundedressur.

Sørens arbejde startede klokken syv om morgenen og varede til klokken seks-syv om aftenen, og det var meget lig det, han havde lavet på budcentralen i København under krigen. Han passede telefon, sendte budene ud til kunderne, sørgede for afregninger osv. Timepriserne, som kunderne måtte betale var: lastvognen ni kr., motorcyklen seks kr. og cykler tre kr.

Her blev staben også betalt med procenter af deres indkørsel. Cykelbudene 60 % = en timeløn på 1,80 kr. Motorcykelbudet 40 % = 2.40 kr. pr. time, og lastvognschaufføren 40 % = 3.60 kr. pr. time. Med det tiloversblevne beløb betalte Søren husleje, telefon, forsikringer, reparationer og benzin.

Resten var så hans fortjeneste. Det var bestemt ingen guldgrube, men lige nok til at klare dagen og vejen. Han var så heldig, at chaufføren, ung og rødhåret, var god til at omgås med kunderne og ikke bange for at bruge sine gode kræfter på læsning og aflæsning af det transporterede gods. Motorcykelbudet kørte godt, men fandt ikke så megen velvilje hos kunderne. Der var fem cykelbude, fire unge knægte og en ældre, den sidste havde været den tidligere ejers assistent, og han havde ledet forretningen i dennes fravær. Han var god til at passe telefon og berolige utålmodige kunder. Sørens arbejde var nu at forsøge at erhverve nye kunder og holde udgifterne nede. Han fik lavet reklamer, som han gav til alle de handlende, mindre firmaer, selvstændige håndværkere osv., som han besøgte for at overtale dem til at benytte Transportcentralen. Der kom langsomt flere kunder. Skære ned på udgifterne i det lange løb kunne man kun, efter hans mening, ved at undgå de mange reparationsudgifter og den megen „ude af drift“-tid på den temmelig gamle Opel Blitz lastvogn.

Når den var på værksted, måtte han ofte leje en anden. Han kørte derfor til Tyskland og købte billigt en brugt lastvogn af en yngre årgang. Motoren var i god stand, men ladet skulle repareres.

Da det var gjort, og han ville have den synet og indregistreret på Århus motorkontor, nægtede funktionærerne der at godkende den, da modellen ikke var på deres liste over indførte lastvogne. Søren måtte derfor en tur til København, hvor det lykkedes ham at få motornævnet til at instruere Århus om, at bilen kunne godkendes.

Udgifterne til den nye lastbil blev betalt med en kassekredit i Den Danske Bank, som Søren havde fået ved hjælp af den møbelhandler, hvor Jenny og han havde købt deres møbler til spise- og opholdsstuen. Møbelhandleren var nu kunde i Transportcentralen og havde venligst kautionseret for lånet. Nogle måneder senere blev den japanske motorcykel udskiftet med en ny Nimbus med kassevogn. De sparede udgifter til reparationer dækkede let de dengang lave renter på en kassekredit. Det havde også en god virkning på kunderne, at bedre materiel nu blev brugt af Transportcentralen. Den nye lastvogn var også et plus, da Søren opnåede at få en kontrakt med Århus Skolevæsen om at udbringe skolemaden til kommunens skoler.

Alt dette tog tid, men det gik langsomt fremad. Der blev senere købt en Peugeot 202 varevogn.

Søren, der ikke var særlig god ved en telefon, foretrak at møde kunderne. Derfor lod han ofte det ældre bud om at passe kontoret og kørte selv budture med varevogn og motorcykel.

Da han altid selv ville kontrollere alt, opdagede han, at budet i hans fravær havde en ordning med et andet bud, så den sidste kørte uden den sædvanlige køreseddel til kunderne, og der derfor ikke fandt nogen afregning sted til Transportcentralen. Derimod delte de to det indkørte beløb. De blev begge fyret.

I 1954 fik Søren kontrakt med Jysk Telefon om udbringning af årets telefonbog til alle abonnenter i Østjylland. Det var et stort arbejde, der skulle udføres på relativt kort tid. Da Transportcentralens arbejdere skulle passe dens kunder, kunne de kun deltage lidt i udbringningen af telefonbøgerne. Man måtte derfor finde personer, der var parate til at arbejde for forretningen, selvom det kun var i fire-fem uger. Det var også nødvendigt at leje en lastvogn og bruge den private bil. Arbejdet omfattede fordelingen af bøgerne i Århus by og forstæder samt i alle amtets kommuner. Telefonselskabet forsynede dem med kundekort delt op efter de forskellige bydele i Århus kommune. På basis af disse leverede budene på trehjulede cykler bøgerne. Der var tre hold med to mænd til hver cykel. Varevognen blev brugt af tre mænd.

Til distributionen af telefonbøgerne uden for Århus med forstæder fik Søren lister af de lokale telefoncentraler med antal af deres kunder og dermed, hvor mange bøger der var brug for.

Søren og Jenny besluttede, at de selv ville køre telefonbøgerne ud og finde folk, som de kunne betro uddelingen til.

Dagens arbejde var som følger: Hver morgen hentede Søren, med den lejede lastvogn, det antal bøger på telefonselskabet, som han forventede, staben og han selv kunne

distribuere den dag. Bøgerne og kundekortene blev fordelt mellem de tre cykelhold og varevognsholdet. Derefter kørte Jenny og han til de forudbestemte lokale telefoncentraler. De foreslog bestyrerne af disse, at de overtog omdelingen af bøgerne til deres abonnenter mod et vist beløb, som Søren forudbetalte.

Bortset fra to af de største centraler var alle glade for at samarbejde. Jennys tilstedeværelse var et stort plus under disse samtaler, og mange steder blev de inviteret på kaffe. *Cheferne for de to centraler, der ikke selv ville stå for uddelingen, foreslog det ene sted en vognmand og det andet sted to brødre, der havde en mindre budcentral. Disse var indforståede.* Deres arbejde blev kontrolleret af centralbestyrerne, og de blev betalt af disse, når arbejdet var sluttet, med det aftalte beløb pr. bog, som Søren havde deponeret hos dem.

Meget hurtigere end ventet kunne Jenny og Søren afslutte denne del af kontrakten med Jysk Telefon. Dette var en god ting, da distribueringen af telefonbøgerne i Århus (Danmarks næststørste by) gik langsommere end forventet. Søren kunne nu bedre følge de forskellige teams arbejde, og Jenny og han overtog uddelingen i nogle af byens forstæder. Betalingen til arbejderne var syv øre pr. bog. Det samme havde de ansvarlige for distribueringen uden for Århus fået.

Arbejdet sluttede med to dages forsinkelse, men telefonselskabet var tilfreds.

Få dage efter deres ankomst til Danmark var Jenny og Søren kørt til Silkeborg, så Sørens venner der kunne møde hans kone. De blev alle begejstrede for hende og tænkte, at Søren havde vundet „det store lod“. Det blev til mange gensidige besøg mellem Silkeborg og Århus. På Arendalsvej var der også mange aftenkaffebesøg med de forskellige naboer og andre i nabolaget.

Fødselsdags- dåbsfester osv., korte besøg hos familien i København, når der var mulighed for længere feriedage. Men julen blev hvert år holdt med Rosenborg-familien i Silkeborg.

Søren spillede fra tid til anden bridge i Århus Bridgeklub. Han havde fundet en partner, der var rar at spille med. Med denne blev han også medlem af „Århus Old Boys Klub“. De gjorde gymnastik og spillede håndbold en gang om ugen i efterårs- og vintermånederne.

Hver sommer kom Sørens mor på en måneds ferie. Han var glad for at se, hvor godt hun og Jenny kunne sammen. Hans ældste søsters to piger kom også på ferie, den ældste næsten hvert år. Peter og Ritha Sørensens søn, Varny, og hans ven Flemming kom mange weekender på deres knallerter fra Silkeborg. De kom for at spise Jennys gode mad og more sig lørdag aften i Århus. Deres madmor insisterede på, at de var tilbage på Arendalsvej før midnat, og hun sov ikke, før de var kommet tilbage. Hun kunne godt skælde ud, når de ikke var der til spisetiderne eller ikke behandlede husets ting ordentligt. Det varede dog aldrig længe, før hun var deres leende „søde Jenny“ igen.